

Käännän avainta lukossa. Kiinni on. Kengät jalkaan ja menoksi, vielä muutamana päivänä pitää herätä aikaisin. Sit pari vapaata ennen seuraavaa etappia. "Huomenta, huomenta. Mie annostelin jo lääkkeit, lähetään vaan kierrokselle." Nyökkään huomenet ja katselen ympärilläni, muutama mummo laahustaa käytävällä. Ne on niitä pirteitä, kulkevat varmaan kilometrin päivässä. Siivooja vai mikä laitoshuoltaja se nykyään onkaan kiilaa niitten ohi hissiin kärryineen. En mene avuksi. "Oliko siulla vielä monta päivää jäljellä? Onko seuraava paikka jo tiedossa?" Ritva on kyllä mahdottoman suulas, suu käy yötä päivää. On niin ärsyttävän ilonen itäsuomalainen vieläkin, vaikka on kuulemma asunu täällä jo vuosia. Eihän tuollaisia kukaan jaksaa. Vastaan tekopirteällä äänellä olevani täällä vielä kaksi päivää, sitten siirryn syöpäklinikalle kaupungin toiselle laidalle. Kaunis hymy siihen päälle. Tartun metallisiin kärryihin ja lähden lompisinaan kohti potilashuoneita. Kukahan viisas näitä komplekseja suunnittelee, ei kyllä paljon ankeamman näköistä vois olla. Harmaat lattiat, valkoiset seinät. Niitä sitten koristellaan muka nätimmäksi epäsovivilla tauluilla, tai mikä vielä pahempaa, ryijyillä. Saattohoituhuone on ainoa kodikas paikka tässä puljussa. Kauniit värit ja tekstiilit, tosin siellä niistä ole juurikaan iloa. Omaisillehan se tietty on kiva kun on nättiä. Vittu että mä vihaan näitä aamuvuoroja. Kusen, paskan ynnä muiden eritteiden löyhkä yhdistettynä desinfiointiaineen katkuun saa voimaan pahoin, sen takia en syökään mitään aamulla. Haju ei häviä ennen puoltapäivää, hoitajia on liian vähän täälläkin. Kai siihen tottuu, taas, muutaman tunnin jälkeen. Ensin hoidetaan noi parhaiten tolkuissaan olevat mummot ja papat ja ne, joiden omaiset ovat tulossa käymään, muut saavat maata vaipoissaan vähän kauemmin. Ei voi mitään, tällaista tää on. Ajat sitten piti heittää roskiin sellainen hieno termi kuin ammattietiikka, sillä ei ole näissä hommissa mitään virkaa. Alan vaihtokin on käynyt mielessä mut onhan tässä puolensakin, jos jaksaa raataa. Huutaja on ainakin jo herännyt, rauhoittava lääke on myöhässä. Kun tietäis edes mitä se huutaa, että onko siinä mitään järkeä. Mahtaa huonekavereilla olla lystiä kuunnella sitä päivästä toiseen. Minä en kyllä aio tämmöiseen paikkaan päätyä vanhoilla päivilläni. Tapan itteni tai meen vaikka jonnekin Norjaan risteilylle, samalla hinnalla saan täyden ylläpidon ja huomattavasti paremman palvelun. Kaksi huonetta vielä. Lähihoitajat ovat onneksi jo kiertäneet täällä, haju ei oo enää niin paha. Täällä on tämä yks mummeli, ei omaisia, ei ketään, joka kävisi kylässä. Makaa sängyllään ja jaksessaan tuijottaa ulos. Sylki valuu suupielestä, kädet vapisee. Ei puhu, tuskin kuuleekaan mitään, on ollu täällä kuulemma jo kaksitoista vuotta, vanha ku taivas. Kakstoista vuotta eikä ensimmäistäkään omaa vierasta, pappeja tai muita hihhuleita ei lasketa. Mahtava päätös elämälle. Laitan radion päälle, onpahan jotain seuraa ennen kuin tulen takaisin. Harjaan vanhanpiian hiukset vielä nopeasti, hänellä on tuuhea tukka, hyvä juttu. Saattohoitohuoneessa makaa mies, toista päivää ilman juotavaa, tai syötävää. Ei varmaan kestä kauan enää. Omaisia ei vielä näy, ehdin siistiä häntä vähän, on hyvä, ettei tarvitse taas selittää, miksi edes juotavaa ei anneta. Pulssi on heikko, tuskin tunnusteltavissa, silmät ovat kuopalla. Tää ei tosiaan kestä kauan, pitäisköhän sen tyttärelle soittaa. Sieltä ovat kyllä yleensä tulleet heti aamusta, joten ootellaan vielä. Suljen oven hiljaa takanani ja näen miehen tyttären kiiruhtavan pitkin käytävää isänsä luokse. Kerron tilanteen ja puristan naista käsivarresta. Kerron tulevani pian takaisin. Nainen astuu henkeään pidättäen huoneeseen ja minä jatkan kärryineni matkaa lääkehuoneeseen. Ritva tulee vastaan huikkaa mennessään menevänsä kutoseen Virven avuksi. "Selvä", minä vastaan ja olen enemmän kuin tyytyväinen. Putsaan kärryt ja vilkaisen lääkekaappia, opiaatteja ei viiti ottaa, niitä vahditaan tarkasti. Ritalin? Se saa luvan kelvata, sitä kuluu aika vähän, eikä yhtä purkkia kukaan kaipaa. Nappaan sen taskuuni ja laskeskelen paljonko aikaa on jäljellä. Riittävästi. Otan nopeavaikutteista insuliinia ylähyllältä, tungen senkin taskuuni. Ruiskut ja neulat myös, äkkiä. Ovi lukkoon ja pois paikalta. Kerron

kopissa olevalle Anna-Liisalle käyväni nopeasti vaatekaapilla. Lääkkeet nopeasti laukkuun ja pari ruiskua valmiiksi. Vedän sylinterit täyteen insuliinia ja puristan ilmat pois. Korkit kiinni ja takaisin taskuun. "No niin, aamuhommat on suurin piirtein tehty, me mennään Virven kanssa jatkamaan pesuja neloseen", Ritva on taas äänessä. Minä kerron käyväni saattohoituhuoneessa ja lähden ripein askelin etenemään käytävän perälle. Huoneessa on kaikki hyvin, mies hengittää pinnallisesti. Kysyn tarvitseeko tytär jotain, hän pudistelee päätään varovasti hymyillen. Kerron tulevani jälleen hetken päästä takaisin ja pyydän soittamaan kutsua jos he tarvitsevat jotain. Piipahdan yksinäisen naisen huoneeseen, huonekaveri nukkuu, tai on ainakin silmät kiinni. Menen vanhanpiian vuoteen vierelle ja kaivan ruiskut taskustani. Nopealla liikkeellä poistan korkin, tarkistan nesteen määrän ja kumarrun naisen ylle. Pian pääset parempaan paikkaan, pois täältä. Neulanjälkiä ei päänahasta huomaa, sen olen huomannut. Nainen tuskin värähtää ohuen neulan lävistäessä tämän ihon. Painan ruiskun pohjaan ja tyhjennän toisenkin, en halua jättää häntä kitumaan. Poistun huoneesta Satumaan tahdissa, radio on vieläkin päällä. Sävelet seuraavat askeleitani, vaikenevat ja minä heitän ruiskut riskijätteisiin. Tarkistan koneelta loppupäivän ohjelman, ei mitään erikoista. Mummelit kisaavat käytävällä, ulkona satelee hiljalleen lunta. Taitaa olla kahvitauon paikka.